

Kitty Nuyts – Gemeenteraadslid Maastricht.

We gaan meteen aan een mooi gedekte tafel met 20 mensen zitten. We worden aan elkaar voorgesteld als familieleden van elkaar, die terug in de tijd Ilay's Bar Mitzvah vieren in Israël. Het gaat over de opa's en oma's, zijn nichtjes, zijn broertje en zijn moeder, de cadeautjes die hij kreeg en de liedjes die gezongen werden, de goede sfeer, de veiligheid die hij binnen de familie ervoer, en hoe trots hij was. Die goede sfeer slaat om als hij vertelt over zijn boosheid. Zijn boosheid over wat de Israëliërs met hun land doen, de onveiligheid en verwoestingen, de duizenden mensen die hun leven verliezen door de alsmaar voortdurende oorlog, waardoor hij er niet meer kan wonen. Zijn boosheid jegens zijn moeder; waarom leven we in Nederland en niet in Israël? Hoe kun je zo mooi zingen over je land, het land zoals er geen ander is? Maar misschien is zijn ergste boosheid wel die op hem zelf. Zijn machteloosheid, zijn ontheemd zijn, zijn verscheurdheid. Ilay heeft geweigerd om in het leger te gaan en daardoor heeft de familie in Israël zich tegen hem gekeerd. Waarom, en hoe nu verder, hij vraagt het zijn familie, doch alleen hijzelf kan een voor hem zelf acceptabel antwoord geven. Misschien is het antwoord wel gewoon: DAAROM. Leg je er bij neer en maak er het beste van, en als je vindt dat je iets moet doen om het te veranderen, doe het dan ook. Zelf.

Wat ik van de voorstelling vond? Een voorstelling om nooit meer te vergeten, immers de kunstenaar plaatst je midden in zijn leven door je deel uit te laten maken van de voorstelling en daardoor wordt je meegesleept in de gevoelens van veiligheid, gezelligheid naar onmacht en verscheurdheid, het gevoel alleen te staan. Terwijl ik naar huis fiets raak ik het gevoel maar niet kwijt, dit was echt!